

dání žádosti o stíhání, i lhůta promlčecí proti ostatním zodpovědným osobám až do skončení trestního řízení. V souzeném případě bylo však trestní řízení zahájeno nikoli jen proti neznámému pachateli (pisateli článku), nýbrž kromě toho i proti určité podle zákona zodpovědné osobě, proti Cyrillu Č-ovi jako zodpovědnému redaktoru a vydavateli periodického tiskopisu »J. N.«, a nebylo toto řízení do podání návrhu soukromým obžalobcem na stíhání stěžovatele jako pisatele článku skončeno. Námitka je proto bezpodstatná a stačí stížnost v tomto směru odkázati na úvahy rozhodnutí sb. n. s. čís. 2915. Zmateční stížnosti nelze však upřítí oprávnění, pokud podle čís. 9 a) § 281 tr. ř. vytýká rozsudku nedostatek zjištění subjektivní skutkové podstaty. Nalézací soud se otázkou subjektivního zavinění stěžovatelova v rozsudku vůbec neobírá. Subjektivní stránka musí však být rozsudkem výslovně zjištěna a po zákonu (§ 270 čís. 5 a čís. 5 § 281 tr. ř.) odůvodněna, neboť jinak neodpovídá odsuzující výrok zákonu. V rozsudku se praví jen, že pisatel článku viní v něm soukromého obžalobce křivě z jednání nepočetného a z opovržlivých vlastností a vydává ho ve veřejný posměch, což prý vyplývá jednak z užitého výrazu »nadutý pán«, jednak z ostatního obsahu pozastaveného článku, jenž se na mnohých místech (v rozsudku blíže naznačených) dotýká vážně cti soukromého obžalobce. Tímto výrokem není však vyřešena subjektivní stránka věci, zda totiž obžalovaný, nedopustil-li se urážlivých projevů přímo úmyslně, měl (v době činu) aspoň vědomí o urážlivé povaze projevů, najmě že je pozastavenou zprávou soukromý obžalobce viněn z opovržlivých vlastností, pokud se týče vydáván ve veřejný posměch tak, že může být zlehčen ve vážnosti a v úctě.

Čís. 4134.

Není přípustné, by se znalec v posudku vyjadřoval přímo o vině neb o nevině pachatele, neb o stupni jeho zavinění; to jest výhradně otázkou soudcovského rozhodování, právě tak jako úsudek, zda a pokud bylo určitým objektivně zjištěným způsobem v určité místní situaci dbáno v zájmu bezpečnosti dopravně-policejních předpisů neb obecně platných zvyklostí. Pro tuto část soudcovského rozhodování mohly by býti znaleckým posudkem zjištěny jen tyto zvyklosti, pokud by nebyly soudu obecně známé nebo jinými průvodními prostředky dostatečně objasněné.

Otázka, zda řidič automobilu jel dostatečně vlevo, by bezpečnost jiných na silnici neohrožoval, jest otázkou viny, spadající do právního usuzování o náležité opatrnosti, jejíž řešení vůbec nespadá do oboru znaleckého nálezu a posudku, jež jest vyžádati jen, pokud jest potřebí odborné znalosti (§ 118 tr. ř.).

(Rozh. ze dne 9. dubna 1931, Zm II 169/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Olomouci ze dne 31. ledna 1930, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem proti bezpečnosti života podle §§ 335, 337 tr. zák., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Podle protokolu o hlavním přelíčení navrhl obhájce obžalovaného jen, by byl přibrán druhý soudní znalec, nikoli však, by byli slyšeni noví znalci. Pokud tudíž zmateční stížnost uplatňuje důvod zmatečnosti podle § 281 čis. 4 tr. ř. i na tomto základu, nemá zákonné opory ve stěžovatelově návrhu a v zamítavém usnesení nalézacího soudu, a jest tudíž částečně bezpředmětná, podle zákona neprovedená. Platí to zejména i o novém stěžovatelově poukazu na domněle příznivý znalecký posudek v civilním sporu, k němuž ovšem nelze míti zřetele. Pokud jde o zamítnutí návrhu na výslech druhého znalce, slyšeného v předběžném řízení, jsou výtky zmateční stížnosti, uplatňované důvodem zmatečnosti podle § 281 čis. 4 tr. ř., bezdůvodné. Není správné, co nalézací soud mimo jiné uvedl k odůvodnění zamítavého usnesení, že se stav zjištěný místním ohledáním, ohledáním motocyklu a výpovědmi dalších svědků nezměnil v neprospěch obžalovaného, ano u hlavního přelíčení vyšlo výslechem svědka strážníka Jana L-ého najevo, že na náčrtku, kterým byl stav při srážce obou vozidel v době prvního znaleckého posudku osvědčen, byly omylem uvedeny vzdálenosti rýhy, jež byla vyryta při srážce pravým blatníkem (stupátkem) motocyklu. Správně byla vzdálenost této rýhy od levého chodníku ve směru jízdy obžalovaného 4 m, od pravého pak 5·5 m, a je zřejmo, že místo této stopy srážky bylo proti předpokladům při prvním znaleckém posudku u hlavního přelíčení zjištěno asi o 1½ m více doleva, což není při srovnání s původním umístěním této stopy do pravé poloviny silnice bez významu při posuzování viny obžalovaného, jež je shledávána právě v porušení pravidel a zvyklostí o jízdě po levé straně silnice. Nalézací soud tuto okolnost nepominul, vychází z ní při zjištění, kde obžalovaný na silnici jel. Poněvadž se návrh na slyšení druhého znalce opírá výhradně o tento správný místní stav, k němuž však rozsudek přihlíží, nelze v zamítnutí návrhu na slyšení znalce shledati porušení práv obhajoby, pokud by jeho výslechem měly býti zjištěny rozhodné skutečnosti. Otázka, o níž tu jde, zda obžalovaný jel dostatečně vlevo, by bezpečnost jiných na silnici neohrožoval, jest však již otázkou viny, spadající do právního usuzování o náležité opatrnosti, jejíž řešení vůbec nespadá do oboru znaleckého nálezu a posudku, jež jest vyžádati jen, pokud jest potřebí odborné znalosti (§ 118 tr. ř.). Není přípustné, by se znalec v posudku vyjadřoval přímo o vině neb o nevině pachatele neb o stupni jeho zavinění; to jest výhradně otázkou soudcovského rozhodování, právě tak jako úsudek, zda a pokud bylo určitým objektivně zjištěným způsobem v určité místní situaci dbáno v zájmu bezpečnosti dopravně-policejních předpisů neb obecně platných zvyklostí. Pro tuto část soudcovského rozsuzování mohly by býti znaleckým posudkem zjištěny jen tyto zvyklosti, pokud by nebyly soudu obecně známé nebo jinými průvodními prostředky dostatečně objasněné. Znalecký posudek, který byl znalci podán v přípravném řízení, nevyhovuje tomuto vymezení oboru znalecké působnosti, uváděje v první části jen výsledky průvodního řízení o způsobu jízdy obou vozidel, v další části, jež má býti zřejmě posudkem, přímo řeší otázku viny obou řidičů na podkladě skutečností, které z jiných výsledků průvodního řízení směl zjistiti a pro posouzení viny zúčastněných

osob uvážiti jen nalézací soud. Za úsudek spadající do oboru znaleckého posudku mohl by býti z tohoto znaleckého vyjádření posuzován jen úsudek, vztahující se k příčinné souvislosti, že měl obžalovaný co nejvíce do leva vyhnouti, čím by byl střetnutí s motorkou zabránil. To však je okolnost tak samozřejmě vyplývající ze skutkového předpokladu, že obžalovaný do leva nevyhnul, že znaleckého posudku k jejímu zjišťování nebylo třeba. Správně proto nalézací soud, třebaže v úvodu k odůvodnění rozsudku cituje mezi průvody v úvahu vzatými posudek druhého znalce, v pravdě k němu nepřihlížel, nýbrž vlastními úsudky na základě stavu, jak byl vysvětlen při hlavním přelíčení, najmě pak ze vzájemné polohy obou vozidel a ze stop po srážce na obou vozidlech i na místě srážky, osvědčených jinými průvody, zjišťuje samostatně, ve kterých místech v zatáčce auto obžalovaného jelo, a jednak ze všeobecně zachovávaných a již vžitých pravidel silničního řádu, jednak i ze způsobu jízdy motocyklistovy uvažuje i o tom, jak daleko na levou stranu obžalovaný měl v zatáčce vyhýbat. Poněvadž zmáteční stížnost potřebu výslechu druhého znalce dovozuje jen se zřetelem na to, ve které části ulice obžalovaný jel, v čemž by se znalec mohl vysloviti nikoliv o okolnostech spadajících do oboru jeho posuzování, nýbrž přímo jen o otázce jeho viny, již mu nepřísluší posuzovati, jest zřejmo, že odpovídalo zákonu, když znalec pro účel zmáteční stížnosti zdůrazňovaný nebyl připuštěn. Při tom se nemůže stěžovatel oprávněně dovolávati ani toho, že se znalec slyšený u hlavního přelíčení odvolal na původní posudek, jenž se týká otázky viny obžalovaného, o níž se neměl ani sám vyslovovati, ani však s přibráním druhého znalce. K tomu, co znalec Ing. Rudolf J. uvedl při hlavním přelíčení o způsobu srážky obou vozidel, usoudiv na to odborně ze zjištěných poškození, takže toto jeho vyjádření jest znaleckým nálezem a posudkem, stěžovatel potřebu výslechu druhého znalce nedovozuje, a není tudíž předmětem stížnosti a přezkoumání, zda snad v těchto směrech bylo k hájení práv obžalovaného nutno přibrati podle prvního odstavce § 118 tr. ř. i druhého znalce. Na tom základě, na němž jen zmáteční stížnost buduje své vývody o potřebě výslechu druhého znalce, jest důvod zmátečnosti podle § 281 čís. 4 tr. ř. uplatněn bezdůvodně.

Čís. 4135.

Předpoklady § 54 odst. druhý tr. ř. jsou splněny, žádá-li veřejný obžalobce ustanovení příslušného soudu, by se mu dostalo oprávnění žádati o vydání obviněného cizími úřady.

(Rozh. ze dne 9. dubna 1931, Nd II 27/31.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací usnesl se o žádosti krajského soudu v Opavě ze dne 18. března 1931, by byl podle § 54 II tr. ř. ustanoven příslušný soud k dalšímu řízení podle § 36 tr. zák. proti Walteru Z-ovi pro zločin vraždy podle §§ 134, 135 čís. 4 tr. zák. a pro zločin zabití podle § 140 tr. zák., že se jako příslušný soud k dalšímu řízení ustanovuje krajský soud v Opavě.